

[Clara Munck.]

Jeg vil slutte med at sige, at det konservative folkeparti vil medvirke til gennemførelse af en lov om fuld folkepension; det vil være helt i overensstemmelse med vort ønske til samfundsudviklingen. Vi ønsker ikke, at man straffer arbejdslyst, initiativ og arbejdsvilje, og vi har absolut den overbevisning, at det kommende udvalgsarbejde må kunne resultere i et lovforslag, som det høje ting i fællesskab kan gennemføre.

Grethe Philip: Der er visse love, der i særlig grad står som grundpiller i hele vor sociale lovgivning. En af disse grundpiller er loven om forsorgen for de gamle i vort samfund. Fra et oprindeligt forsørgelsesprincip, hvor målet var at yde de gamle, der ikke kunne klare sig selv, en nødtørftig hjælp, har lovgivningen langsomt forandret sigte. Man har ved en stadig række lovændringer fjernet sig mere og mere fra det rene forsørgelsesprincip med hjælp ydet som en gave til fattige gamle og er i stedet gået over til folkepension, der modtages af de ældre som en ret med tilskud udmålt efter faste regler.

Med det foreliggende lovforslag tager vi nu et langt og betydningsfuldt skridt videre frem med bestemmelserne om, at der fremover til alle ældre mennesker fra det 67. år skal ydes det samme beløb i folkepension, ganske uafhængigt af eventuelle andre indtægter eller formue. Fra radikal side hilser vi med glæde dette lovforslag.

Da man ved lovændringen i 1956 indførte mindstebeløbet som et beløb, der skulle udbetales til samtlige gamle, var det radikale venstre en af de ivrigste forkæmpere herfor. Vi betragtede det dengang som en station på vejen, og vi konstaterer med glæde, at der synes at være bred tilslutning til ønsket om nu at gå videre og tage det næste store skridt med indførelse af den almindelige folkepension. Adskillige af de argumenter, der i sin tid blev fremført for en almindelig folkepension, er stadig gyldige, og hertil kommer, at udviklingen yderligere har bragt nye argumenter til.

For det radikale venstre har det altid været noget centralt, at vi finder det meget uheldigt, om lovgivningen bidrager til at sætte sociale skel. Så længe den fulde folkepension, som efter den nugældende lovgiv-

ning, udbetales efter en indkomstprøvnin-
g, vil det ikke kunne undgås, at der, måske særlig ude i de små samfund, hvor man kender hinandens forhold nøje, vil opstå sociale skel mellem de gamle, der lever som folkepensionister og andre gamle. Lad så være, at dette skel efterhånden føles mindre stærkt; det er dog i sig selv yderst beklageligt. Hertil kommer også, at enhver form for aftrapningsregler for pensionen altid vil have en tilbøjelighed til at medføre omgælder eller i hvert fald spekulationer i mulige omgælder.

Et andet ofte fremført argument for afskaffelse af fradragsreglerne ved beregningen af folkepension er, at fradragsreglerne virker hæmmende på arbejdslysten blandt de ældre og på opsparingslysten. Nu vil alle, der har fulgt diskussionen herom, vide, at man bygger på skøn, når man foretager en vurdering af nettovirkningen på opsparing og på ældres arbejdslyst ved indførelse af en almindelig folkepension. Jeg tror ikke, man kan se bort fra, at der kan være mennesker, der vil spare og arbejde mindre, hvis de er sikre på til sin tid at få almindelig folkepension, men der er heller ingen tvivl om, at overordentlig mange mennesker går og spekulerer på, om det nu også kan betale sig at spare op til alderdommen, og vi hører også stadig om ældre mennesker, der siger, at det ikke kan betale sig for dem at arbejde; der bliver for lidt nettofortjeneste ud af det, når arbejdsindtægten fører til et fradrag i folkepensionen. Fradragsreglen har for nogle mennesker virket hæmmende på både arbejdslyst og opsparingslyst. Fradragsreglerne er efterhånden lempet stærkt, men vor ildhu for at gøre dem retfærdige har bevirket, at de er blevet så udviklede, at almindelige mennesker ikke kender og forstår dem.

Det fremgår da også af den af socialforskningsinstituttet udgivne publikation nr. 13, „Omkring tillægspensionen“, at mange mennesker har et fejlagtigt indtryk af fradragsreglerne og tror, at de er strengere, end de faktisk er. Under alle omstændigheder er der i en tid, hvor vi har fuld beskæftigelse og brug for alle hænder, noget ganske bagvendt i, at ældre, raske mennesker over de 67 år afstår fra at tage arbejde udelukkende eller i hvert fald overvejende af frygt for fradragsreglerne. Helt tosset bliver det, når man yder-